Sex utmärkt wackra

Nya Wisor.

Den Första.

Den Öfwergifne.

Ack ljufwaste morgon och &c.

Den Andra.

Det bodde en bonde i granngården wår, &c.

Den Tredje.

En ung Gosses frieri.

Hör du lille pige med ditt swartiga &c.

Den Fjerde.

Den högmodiga Flickan.

Jag tänkte stolt wid femton år, &c.

Den Femte.

Tänk någon gång.

Tänk någon gång på den &c.

Den Sjette.

Flickornas slagsmål.

Anders han war en hurtiger Dräng, &c.

Westerwik.

Tryckt hos C. O. Ekblad, et Comp, 1852.

skock skulle käringen ta. När orden war fälde hin häle sig framställer Och genast förtäljer Att han på detta snack skulle genast få kontrakt På hwad bonden hade sagt.

5. Ja sade bonden det trollet jag har, Det kan du wäl få bara du sedan åt helwetet drar Och lofwar mig det att hon ej mera hos mig får regera, Swerja och torneera, Men säker är du, och det säger jag dig nu, Hon blifwer wärre än sju.

6: Hin onde förnöjder och glader han tog Den skatten han fick och genast med henne åt helwetet drog, Men märk hur det gick: Han glömde att binda den argsinta qwinna Det fick han förnimma. Sådant buller hon för Inför helwetets dörr aldrig warit der förr.

7. Hin onde han talte till alla der war Och det med en hast att de skulle käringen från honom ta, En sådanen gast jag tål intet höra, Hon will mig förstöra och buller här göra. Ni starkaste män Tag nu käringen härifrån för henne tillbaka igen.

8. Kontraktet blef skrifwet och käringen kom hem och det med besked, När bonden fick se henne utför sin wägg Han händerna wred och börjar att gråta och ömkeligen låta, Men hwad kan det båta Ingen kan undra på att ej bonden wille ha Det ej fan kunde ta.

Den Tredje.

En ung Gosses frieri.

Hör du lille pige, med ditt swartiga hår, Säg mig hwarför du så tankefull går, Känner du amor den wäldige gud? Lyder du ej hans tillrande bud?

2. Nyligen från presten jag smygit som brud, Det lyder hem till min himmelske gud; Moder mig häller på kungswärdet ban, Amor mig kallar ett lättsinnigt skal.

3. Nu går jag in på mitt kommande år, Nu så fyller jag mitt sextonde år; Pige, will du blifwa aldra kärastan min, Så will jag blifwa husbonden din?

4. Dräng, du är galen, det går intet an, Du är ju för unger, att kallas min man, För hwar får wi födan och hwar få wi bo? Hwar kan jag trygger på den kärleken tro?

5. Så gingom wi till den grönaste skog, Der få wi med foglarna bygga och bo, Wi bygga oß en hydda af grenar och moß, Som skall beskydda båd' älskog och oß.

6. När som wi bungrom, då plocka wi bär, O, wi skola lefwa så lyckliga der! O, wi skola lefwa så lycklige och sälle, Kysse och klappe och danse så lätt.

7. O, det är härligt! det finner jag klart, Bara det blott kunde ske med en fart; Men jag det fruktar det lyckas wist ej, Fader och moder de wist säga nej.

---

ska wrå! Nej glöm mig du — jag har en wän i kannan: Gör som du will! Jag tröstar mig ändå!

Den Sjette.

Flickornas Slagsmål.

Anders, han war en hurtiger dräng, Flitiger som en myra, Stor war han som den grofwaste karl, Starker han war som fyra, Lustig och glad, Wacker han war, Flickorna tyckte han war så rar, Lita på mig, En får han sig, Det will jag tryggt bedyra.

2. Blyger han war, men suckade och sad': Om jag en flicka hade. Trängde sig in i flickornas ring, Höjde sin röst och sade: Käraste flickor En will jag ha', Hwem utaf eder får jag nu ta, Anders tag mig, Anders tag mig! Ropte de alla glade.

3. Hå tänkte Anders, det blir för swårt, Jag kan få allihopa, Hwem som tar råda, den will jag ha, Började han att ropa. Då for de alla bums i en hög, Högt upp i luften hårtoffsar flög, Så gick det till, Trot om j will, Ryslig war den bataljen.

4. Fy tänkte Anders, täcka behag Rörer mig ganska föga, Då fick han se war Anna lilla war, Med tårar uti sitt öga, Då ropte Anders glader i sitt sinn': Du lilla Anna skall bli min, Will du mig ha? Hon swarte ja, Så gick det till att fria.

Den Fjerde.

Den högmodiga Flickan.

Jag tänkte stolt wid femton år: För mig
hwart manligt hjerta slår, Jag får nog tid
att wälja. Jag såg så mången kärlig blick,
Så mången kurtisör jag fick; Jag kunde
dem ej tälja, Men alla goßar, trodde jag,
Berodde af mitt wälbehag.

2. Wid sjutton år så glad jag war, Och
stundom i mitt hjerta bar Ett litet hemligt
tycke, Än för en ung och glad dansör, Än
för en treflig kurtisör, Som smickrade så
mycket; Men hwarje tycke blef så kort Och
af ett annat bläste bort.

3. Wid tjugo år jag tänkte nu Hur en
och annan blifwit fru Af mina ungdoms-
wänner, Jag grundade och tänkte då: Jag
skall nog gifta mig också, Det är så godt
om männer. Men blott en grefwe, ung och
skön, Jag gaf min hand till trohetslön.

4. Jag fyllde tjugofyra snart, Kurtis och
smicker blef så halt, Jag började att wänta,
På alla sidor såg mig om, Om intet någon
ungkarl kom, Som hade gärd och ränta, På
grefwen trodde jag ej mer Men hoppades
på en fekter.

5. Wid trettio år jag ensam stod, Och
sjunkit war mitt öfwermod, På man war
ej att tänka, Jag hade gerna blifwit fru Åt
någon gammal gubbe nu, I utsigt att bli
enka, Men hwar jag lade krokar då Så
fick jag ingen fisk derpå.

6. Jag fyrtio fomrar räknat har, Mitt
öde liflom afgjort war, Ty man war
ej kunnab; Jag säger blott om giftermål:
Åt fartar jag allsintet tål, Och med förakt
jag hämnas; Men fommer det något onbub
än Så tar jag mina orb igen.

Den Femte:

Den Äfweragtine.

Så liufwalle morgon och glänsande dag,
Ett fommer wal den tiden, då wi hwaran-
dra hav; Ett fommer wal den tiden, då jag
fär dga den, Som jag war med i kalkap i
Söndags qwall. :,:

2. Du goßle, du goßel hwad tänfer du
på, Som älfar den flickan den du alstrig
kan fål Wren fål hin gelitte, och, fål den du
kan få, Gen' för du lefwa lycklig i fälhet
och i ro. :,:

3. Du flicka, du flicka; wänta till den tid
Så fegarne i Rogen de bärja para sig.
Wren luda mäfle jag, och få flera till med
mig, Ty jag har ingen enda, som wärdar
sig om mig. :,:

4. Ser dig har jag in burit ett hjerta
fullt med tro, Och förr dn jag dig swiker
förr rinna Rall mitt blod, Ett war wal in-
gen timma, ja knappast nån' minut, Som
du gick ur mitt sinne, då tanfarna gå ut. :,:

5. Men lycklig den gossen, som har en
godan far, Som kan bäd' honom kläda och
födan så rar; Men sucka måste jag, också
flera till med mig, Ty jag har ingen enda,
som wärdar sig om mig. :,:

Den Andra.

Det bodde en bonde i granngården wär,
Men märk hur det gick, Han fäste sig en
qwinna i förlidet år, En djefwul han fick,
Hon swär och hon larmar, I huset hon gor-
mar, På bonden den arma, Gaf honom elak
mat, Måste lida hack och hat Af en sådan
krabat.

2. Han skaffar till huset all grannlåt
som fanns, Tänkte så stilla hennes mod, Och
sedan bjöd han till på allt möjeligt wis,
Tänkte hon skulle bli god, Men alls intet
hjelpte, Hon gol och hon skällde, Hon swor
och hon gnällde, Att grannarne bredwid de
förundrade sig Att hon aldrig nän'sin gaf frid.

3. En afton bonden råkte oförmodadt
slå undan på grytan en fot Och käringen
hastigt till eldgaffel tog Och lopp bonden e-
mot, Han icke lida, Hans rygg skulle swida
Att sådant förlida, Så nappade han opp
tänkte dugtigt piska opp Sådan argsinter
kropp.

4. Och sedan bjöd han till både med
lock och med pock, Men det war som det
war, Så önskade han sedan sju djeflar i en